του **Γιάννη Ελαφρού**

Συνήθως τα σίκουελ κινηματογραφικών ταινιών είναι πολύ κατώτερα των πρώτων επιτυχιών. Ο Τσίπρας πέρσι ανέβασε αριστοτεχνικά το «Πόλεμος εντός των Άστρων» της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Κατάφερε να περάσει το 3ο μνημόνιο με μικρές απώλειες, καθώς εμφανιζόταν αντιστεκόμενος για έξι μήνες πριν υποκύψει τελευταία στιγμή στο χείλος του γκρεμού. Φέτος επιχειρεί πάλι το ίδιο κόλπο. Πρωταγωνιστής είναι και πάλι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ. Στο ρόλο του κακού πέρυσι ήταν η Μέρκελ και κυρίως ο Σόιμπλε, φέτος είναι το ΔΝΤ, ενώ «οι Γερμανοί είναι φίλοι μας». Η «πρώτη φορά αριστερή κυβέρνηση» πέρυσι έλεγε θα εφαρμόσουμε το 70% του μνημονίου, αλλά μειώστε το χρέος (το οποίο βεβαίως εξυπηρετούνταν κανονικά), ενώ έστελνε σε ΕΕ – ΔΝΤ προτάσεις αντιδραστικών αντιλαϊκών μεταρρυθμίσεων. Σήμερα, η κυβέρνηση λέει πως θα εφαρμόσουμε 100% το 3ο μνημόνιο, παζαρεύει για μια ελάφρυνση του χρέους (που δεν αποτελεί πρόβλημα μέχρι το 2022, κατά τον Γ. Σταθάκη) και εισηγείται η ίδια μέτρα 5,4 δις. για το αμέσως επόμενο διάστημα! Δηλαδή, η κυβέρνηση Τσίπρα λέει μην μας σκοτώσετε, θα αυτοκτονήσουμε μόνοι μας, εμείς θα κατεβάσουμε τα μέτρα (ασφαλιστικό, φορολογικό, ιδιωτικοποιήσεις, κόκκινα δάνεια και άλλα) που υλοποιούν το μνημόνιο και θα πλήξουν βαρύτατα τους εργαζόμενους και τον λαό. Ακόμα καλύτερα για τους δανειστές, αφού βασική τους επιδίωξη είναι να αναλάβει η ελληνική κυβέρνηση την «ιδιοκτησία» του μνημονίου, δηλαδή να φαίνεται πως είναι δικό της και όχι έξωθεν επιβαλλόμενο… Κι όπως πέρυσι, στο τέλος της «αντιμνημονιακής» αντίστασης ΣΥΡΙΖΑ, αλλά εντός ευρώ και ΕΕ, υπήρχε το 3ο μνημόνιο, έτσι και φέτος στο τέλος της διαδρομής δεν υπάρχει μόνο η απαρέγκλιτη εφαρμογή του 3ου μνημονίου (που ψήφισαν ΣΥΡΙΖΑ, ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι, ΑΝΕΛ), αλλά και ένα 4ο μνημόνιο, που μπορεί να συνδυαστεί με το «τυράκι» μιας ανεπαίσθητης διευθέτησης του χρέους.

Κάθε μήνας που περνά ο λογαριασμός ανεβαίνει, όχι γιατί η «αριστερή κυβέρνηση καταστρέφει την οικονομία», όπως λέει δημαγωγικά η ΝΔ και τα ορφανά του μνημονίου (ΠΑΣΟΚ, Ποτάμι κλπ.), αλλά γιατί η καπιταλιστική κρίση στην ελληνική οικονομία (και όχι μόνο) δεν ξεπερνιέται (βλ. Ηλεκτρονική). Έτσι, ο Πολ Τόμσεν του ΔΝΤ ανέβασε προχθές το ύψος των αναγκαίων μέτρων στα 8 δις., υπογραμμίζοντας την ανάγκη των «δομικών

μεταρρυθμίσεων», δηλαδή των πιο στρατηγικών καπιταλιστικών αναδιαρθρώσεων σε βάρος της εργασίας και του λαού.

Βεβαίως, το φετινό σίκουελ του Τσίπρα δεν είχε και δεν έχει την ίδια επιτυχία. Λογικό. Καταρχήν, μετά την υπογραφή του μνημονίου τον Αύγουστο, έχει αναμενόμενο τέλος. Δεύτερο, το σενάριο έχει κραυγαλέα ψέματα. Τρίτο, ο κόσμος δεν αντέχει άλλο. Μαζεύτηκε λίγο, καθώς περίμενε πως ο ΣΥΡΙΖΑ θα έφερνε μια κάποια ανακούφιση από τα πάνω, με κοινοβουλευτικές μεθόδους και εντός ΕΕ, αλλά βλέπει πως τα πράγματα πάνε προς το χειρότερο. Του λένε βεβαίως, σχεδόν όλοι τώρα πια, πως «δεν υπάρχει εναλλακτική». Αλλά κι ο λαός βλέπει πως δεν μπορεί να ζήσει σε αυτή την κατάσταση.

Οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα της πόλης και του χωριού, οι φτωχοί αγρότες κι αυτοαπασχολούμενοι αντέδρασαν στο ασφαλιστικό και στο φορολογικό, με μια δυναμική που πολλοί δεν την περίμεναν και στρίμωξαν την κυβέρνηση. Δυστυχώς όμως οι κινητοποιήσεις, καθώς βρίσκονται ακόμα υπό τον έλεγχο του υποταγμένου συνδικαλισμού (και με τη συνέργεια του ΠΑΜΕ και της ΛΑΕ), ανακόπηκε το λαϊκό τσουνάμι του Φλεβάρη, δίνοντας χρόνο στην κυβέρνηση να παίζει το θέατρό της και να αξιοποιεί το προσφυγικό στον έλεγχο των λαϊκών αντιδράσεων («βλέπετε τι γίνεται, υπάρχουν και χειρότερα).
Σήμερα βρισκόμαστε στη φάση που ή θα συνεχίσουμε να βλέπουμε το σίκουελ της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ – ΑΝΕΛ, με κατάληξη σφαγιαστικά μέτρα, ή θα γυρίσουμε την πλάτη στο θέαμα, θα σηκωθούμε από τον καναπέ και θα βγούμε στο δρόμο. Όχι όταν φέρει το νομοσχέδιο, την τελευταία στιγμή για να δώσουμε μια μάχη οπισθοφυλακών (έστω 48ωρη), αλλά από τώρα. Υπάρχει δυνατότητα μπλοκαρίσματος των μέτρων και της επίθεσης, που θα ανοίξει δρόμο για την αντεπίθεση του εργατικού λαϊκού κινήματος.

Γίνεται μια τέτοια αντεπίθεση, όταν όλα μοιάζουν καθισμένα; Οι συσχετισμοί είναι όντως δύσκολοι, ειδικά αφότου ανέλαβε ο ΣΥΡΙΖΑ την υλοποίηση του μνημονίου. Υπάρχουν όμως περισσότερες δυνατότητες από όσο νομίζουμε. Φάνηκε αυτό το Φλεβάρη. Φάνηκε στην ΟΕΝΓΕ, που ο ΣΥΡΙΖΑ καταποντίστηκε και το κύμα πήγε προς τα αριστερά όχι τα δεξιά. Στην κινητοποίηση των αναπληρωτών εκπαιδευτικών προχθές. Υπάρχουν δυνατότητες εάν μπει μπροστά η μαχόμενη αντιΕΕ και αντικαπιταλιστική Αριστερά για να συγκροτηθεί κίνημα εργατικό λαϊκό και νεολαιίστικο, που θα απαιτήσει απόσυρση των μέτρων, αυξήσεις σε μισθούς και συντάξεις, αξιοπρεπή μόνιμη εργασία για όλους, διαγραφή του χρέους, κτύπημα του κεφαλαίου, ρήξη – έξοδο από την ΕΕ, ανατροπή κάθε κυβέρνησης που υλοποιεί μνημονιακή πολιτική.

Πηγή: ΠΡΙΝ